

Razno.

Ponarejeni kolki. (Jugosl.) Na Dunaju so prišli na sled nekemu Neufeldu, ki je ponarejal kolke za kolkovanje tisočkronskih bankovcev. Domneva se, da so se falsifikati izdelali v Zagrebu. Čeravno ni verjetno, da bi bilo v prometu že kaj denarja s takimi ponarejenimi kolki in je Neufeld že aretiran, se vendar občinstvo že sedaj opozarja na te falsifikate, s prošnjo, naj bo previdno pri sprejemanju tisočakov, došlih iz inozemstva in iz Hrvatske; prepoznajo se pa od pravih kolkov na prvi hip po dosti bledejših, nekam zabrisanih in izpranih barvah. Hrvatski napis „Kraljestvo Srba Hrvata Slovenaca“, ki ga nosijo ti falsifikati, ni tako jasen, kakor na pristnih kolkih. Isto velja glede okraskov okoli modrega oboda in glede trakov, ki obrobijo sliko. Okraski se tudi v risbi niso posrečili in so dosti manj razločni in ne tako živo modro-rumeno pisani.

Izgredi na dunajskih kolodvorih. Ldu. Dunaj, 20. dec. Listi poročajo, da so se divji izgredi na kolodvoru, ki so se odigravali včeraj zjutraj, ponavljali popoldne in zvečer še huje. Kolodvore oblega tisočglava množica, ki bi rada še pred splošno prometno zaporo prišla domov. Na nekaterih kolodvorih je bil ta naval tako močan, da so morali pozvati ljudsko brambo, mestno varstveno stražo in redarje. Navzlic temu so si nekateri ljudje z revolverjem priborili vstop na kolodvore in redki vlaki, ki še vozijo, so se odpeljali neverjetno prenapolnjeni. Rešilno društvo je moralo nastopiti večkrat. Na današnji seji narodne skupščine se bo opozarjalo na te razmere in zahtevalo od državnega urada za promet, vzpostavitev prometa vsaj za 22., 23. in 24. decembra, ker je na Dunaju še na tisoče ljudi, ki bi se pred prazniki radi vrnili domov. Vendar pa je malo upanja, da se bo ta interpelacija upoštevala, ker primanjkuje premoga. Že včeraj zvečer se je nabrala na kolodvorih množica, ki se hoče jutri odpeljati. Ker se bodo danes odpeljali poslednji vlaki z Dunaja, se je bati najhujših izgredov.

Elegantni novi nizki čevlji

št. 37 1/2 (dunajski model „Del-ka“) so po ceni na prodaj Na mestni vrh št. 5.

2 oženjena hlapca,

če mogoče z odraslimi otroki sprejme oskrbništvu EBENSFELD pri Ptuj

„Dobrodešel, svaki; kako pa si zašel sem?“
 „Oh, ljubi svaki, nevesta se mi je izgubila, in k tebi prihajam pomoči prositi, ker ne vem, kje je. Solčnik mi ni mogel svetovati, zato si mislim, da ti kaj veš.“
 „Dragi moj“, je odgovoril svaki po kratkem razmisljanju, „jaz tudi na vem za njo; toda svaki Vetrnik pozna gotovo njen sled, kajti on zapihne v vsaki kotiček. Če hočeš, te zanesem k njemu.“
 „Bodi tako prijazen, veselilo me bo.“
 Silomil ni utegnil odgovorjati sestri, ki ga je spraševala o tisočerihih rečeh. Mudilo se mu je in priganjal je svaka k odhodu. Solčnik se je vrnil na svoj dom, Mesečnik pa je nesel Silomila na srebrnih oblakih k Vetrniku. Baš je stalo četrtyer bujnih konj v sinjeoblačni voz zapreženih in čakako svojega gospoda, ko se je prignal Silomil k Vetrnikovi palači.
 „Glej ga, glej, to je svaki! Kaj pa tebe vodi k nam?“ Tako je zaklical Vetrnik, da je slišala žena, ki je z velikim veseljem prihitela, da sprejme brata.
 „Ljubi svaki, prosim te, povej mi, kje je moja nevesta, tista močna kraljična. Izgubila se mi je in tebi bo baje gotovo znano, kje je.“
 „Seveda mi je znano, a kaj ti to pomaga, ker je ne doboše.“
 „In kje je?“
 „Globoko pod zemljo v ognjenem gradu je prikovana. Tisti mož, ki si mu presekal verigo, je bil kralj, ki ga je ona premagala; ko si ga osvobodil, se je spustil za njo, da se maščuje. Dohitel jo je in vzel s seboj v ognjeni grad, ter jo tam prikoval. Verjemi, da bi se bila že davno popekla, če bi je jaz ne hladil.“
 „Tega trpljenja je moja nepokornost kriva!“ je jadikoval ubogi kraljevič. „Ali res ni sredstva, da bi jo osvobodil?“

Ne pozabi

da je prišlo

ново leto 1920

in da je vsled tega tvoja dolžnost, držati se sledečih navodil:

1. Vsakdo naj takoj poravnava svoj dolg na naročnini. List se plačuje v naprej!
2. Vsakdo naj nabira naročnike listu! V skupnem delu je moč; čim več novih naročnikov bodete nabrali, tem boljši in tem večji bo naš list!

Uredništvo in upravništvo

„Ptujkega lista.“

Zahvala.

Za mnogoštevilne dokaze iskrenega sočutja ob smrti naše nenadomestne matere, gospe

Marije Savec,

za številne krasne vence in tako obilo časteče spremstvo na nje zadnji poti izrekamo vsem najpristranejšo zahvalo.

V Krčevini, 21. septembra 1919.

RODBINA SAVEC.

Za dijaško kuhinjo v Ptuj

se išče

zanesljiva kuharica.

Nastop služba začetkom januarja 1920. Pojasnila se dobe in oglasi se sprejemajo do konca decembra v pisarni Hranilnega in pozojilnega društva v Narodnem domu v Ptuj.

Dobra kuharica

za gostilno se takoj sprejme v Ptuj, Jos. Vošnjakova ulica 3.

„Je sredstvo, eno edino. Poslušaj! Ognjeni kralj ima bistrega konja, ki te dohiti, če si tudi sto milj pred njim. Nič ti torej ne pomaga, če bi bežal tudi na najhitrejšem konju in hotel nevesto odnesti. Konja moraš imeti, ki je hitrejši nego kraljev.“
 „In kje dobim takega konja?“
 „Takega konja ima ona čarovnica. Ta pa je strašno hudobna in je mnogim ljudem, ki so je prišli česa prositi, že vzela življenje. Vendar pa lahko poskusiš; jaz te zanesem v njen grad, prej pa se moram še s Solčnikom in Mesečnikom zaradi tebe posvetovati. Ostani ta čas pri moji ženi.“
 „Pojdi, bratec, pojdi! Malo si počiješ in se okrenčaš, potem pa mi poveš kaj delata oče in mati“, je pravila sestra in peljala Silomila v palačo.
 Vetrnik je sedel v oblačni voz, konji so zarežgotali, zatresli blestečo grivo, ponosno se opeli in odnesli svojega gospoda. Silomil še ni vsega dopovedal in že se je Vetrnik vrnil.
 „Kako si opravil?“
 „Dobro, tukaj imaš palčico pol zlato, pol srebrno. Kadarkoli boš potreboval naše pomoči, porini jo do polovice v zemljo, in mi ti pomoremo. Zaupaj v nas, mi te ne zapustimo.“
 Silomil se je poslovil od sestri in stopil h kralju v voz. Tri dni in tri noči sta se peljala neprenehoma, preden sta dospela v dolino, kjer je živela čarovnica. Tam sta se ločila s svakom.
 Krepko je korakal kraljevič h gradn, ki je stal med črnimi skalami. Namesto vrtov se je razprostiralo okoli njega barje in puščava, kjer niti osat ni rastel; namesto zida pa je bil okoli gradu plot, na katerem so bile nataknjene same človeške lobanje. Vrata se odpro in naprofi mu pride čarovnica; namesto

Gostilničarji, kavarnarji,
 vinogradniki pozor!

**Trgovina z vinom
 Oset & Cajnko
 Slovenjgradec.**

Naznanjava, da imava veliko zalogo najboljšega sortiranega, kakor: Muškatelec, Rizling, Šipon, Burgundec, Portugiser, Šilhar, pristnega Ljutomaržana, Pekarčana, Haložana, Bizeljčana, ter črna dalmatinska in banatska stara in nova vina. Kupujeva iz vseh vinorodnih krajev vsa najboljša vina po najboljših cenah.

Se priporočava

Andrej Oset in Franjo Cajnko.

Razpošiljanje vina v sodih od 50 l naprej.
 Vino v steklenicah (buteljke.)

Fotograf v Ptuj

Ljutomerska ulica št. 16

sprejme gospodično, ki bi stanovala v Ptuj, ter bi imela veselje do naučenja fotografiranja.

Naznanilo.

Naznanjam cenj. prebivalstvu v Ptuj in okolici, da sem otvoril v svoji hiši, Cankarjeva ulica 16

lončarsko obrt.

Priporočam se za cenjena naročila, za napravo vseh vrst v to stroko spadajočih del; mogoče mi bo radi mnogoletne skušnje cenjene odjemalce strokovno in s solidno postrežbo v vsakem oziru najboljše zadovoljiti. Z velespoštovanjem

Andrej Hernja

lončarski mojster v Ptuj, Cankarjeva ulica 16.

las so se ji vili po sencih sami modrasi; v očeh so ji sedeli baziliski, in ko je odprla upadla brezboba usta, je siknilo iz njih gadje želo. Nos je imela kakor orlovski kljun in po bradi ji je rasla rjava dlaka. Na grbavem telesu je visela siva robača, okoli katere se je vil namesto pasu gad. „Česa iščeš tukaj?“ je vprašala Silomila z ostrim glasom.
 „Služiti hočem pri tebi“, je odgovoril in duša je trepetala v njem, kaj neki mu ta nastvor odgovori.
 „Služiti, hm! Ali veš, kaj se pravi pri meni služiti?“
 „Ne vem, pa mislim, da je prijetna služba.“
 „Pri meni se služi samo tri dni in noči; kdor pa mojih ukazov ne izvrši, temu se godi kakor tistim, katerih lobanje tukaj vidiš.“ Pokazala je na grozni plot s koščenim prstom, na katerem je imela nohet tri palce dolg. „In kako mezdo želiš?“
 „Nič drugega nego tistega konjiča, ki ga imas nekje shranjenega.“
 „Dobiš ga, če vse izvršiš, kar ti ukažem“, je rekla starka in baziliski v očeh so ji radosti poskakovali; „Pa je zopet nekdo obvisel v mreži.“
 Prvi dan ga je peljala v hlev, kjer je stalo dvanajst železnih žrebcev, in je rekla: „Te žrebce našeneš v ograd za gradom in če ti bo zvečer samo eden manjkal, izgubiš glavo.“ Nato je udarila vsakega žrebca z bičem in žrebci so sami divjali v ograd. Novi pastir pa je imel trdo delo, kajti žrebci so se razleteli, jedva so zapustili hlev in najbrž bi ne dobil piti enega, če bi mu ne prispeli svaki na pomoč. V največjem strahu se jih je spomnil in utaknil palčico v zemljo. Hipoma je začelo solnce tako pripekati okoli ograje, da so žrebci iskali pred vročino zavetja v ogradi. Zvečer je prišla baba gledat in se je zelo čudila, da so vsi konji lepo na paši, Silomilu pa ni rekla besedice.

(Nadaljevanje sledi.)